

Emotionele rollercoaster, de geboorte

Ziekenhuis opname

En toen werd ik weer opgenomen in het ziekenhuis, nooit verwacht dat het allemaal zo anders zou gaan als gehoopt. Niet wetend hoelang ik in het ziekenhuis zou moeten verblijven. Toen duidelijk werd dat ik wel echt ziek was van de te hoge bloeddruk lieten ze me niet zomaar gaan. Medicijnen werden opgehoogd, maar mijn lichaam wilde gewoon niet meer zwanger zijn. Wel heel dubbel als je voelt dat je kleine jongen nog helemaal niet geboren wilde worden. Hij had het daar nog prima in mijn buik. Ja het was dan ook zeker te vroeg voor hem. Maar echt mijn lichaam schreeuwde het uit dat hij het niet meer trok. Wat had ik het moeilijk, ziek maar ook vele emoties kwamen heftig binnen. Ik wilde gewoon het liefst bevallen, maar dat mocht gewoon niet. Moest wachten tot ik 39 weken was. De keizersnede was op 16 mei gepland, dus ik zag de bui al hangen dat ik tot die tijd in het ziekenhuis zou zijn. Maar als ik niet zo ziek was, dan was het niet zo'n probleem. Alleen het werd elke dag erger, dus 22 april besloten ze als mijn bloeddruk even stabiel zou zijn onze kleine te gaan halen. Want met een te hoge bloeddruk zijn er ook weer risico's aan verbonden waardoor ze dan geen keizersnede doen. Gelukkig door alle medicatie die ik kreeg werd hij stabiel. En zodra dat was, werd er verteld dat ze de OK klaar gingen maken. Een half uur later werd ik erheen gebracht... Ja wat ging dat ineens snel. Hier was ik juist zo bang voor, dit is iets wat ik niet meer wilde ervaren na Daan. Toen ging het ook allemaal zo snel. Toch was ik ook opgelucht dat ze hem eindelijk gingen halen.

De bevalling

Wat was het chaotische op de OK je kon wel merken dat ze niet gerekend hadden op een keizersnede voor mij. Het was dan ook een spoedkeizersnede. Gelukkig niet zo, n eentje waar ik helemaal onder zeil ging. Ik kreeg gewoon een ruggenprik, en een gedeelte van het geboortepan kon gewoon uitgevoerd worden. Ik wilde heel graag een gentle sectio (of wel een natuurlijke keizersnede) "Dit houd voornamelijk in dat ze rekening houden met licht, warmte, meekijken, langzamer uit de buik halen en baby gelijk bij mama op de borst" Helaas de wens om mijn kleintje gelijk op de borst te krijgen kon niet. Hij was toch echt een maand te vroeg voor geboorte, dus moest meteen nagekeken worden. Maar we mochten wel meekijken toen ze hem uit mijn buik haalde. Dit was wel heel bijzonder om te mogen ervaren.

Ook was ik bang dat net als de vorige keer ik me helemaal alleen zou voelen als de kleine meegenomen zou worden, en zijn papa met hem mee zou gaan. Dit had ik dan ook zeker aangegeven dat ze daar rekening mee moesten houden. Het gevoel dat je, je benen wilt bewegen maar niet kan is heel frustrerend en dan geen afleiding te hebben is echt heel erg eenzaam. Deze ervaring had ik met Daan, dus dit wilde ik niet nog eens meemaken. Dit keer ging het helemaal anders, en wat ben ik daar blij mee. Nadat kleine Max uit mijn buik gehaald werd kreeg ik hem even goed te zien. En namen ze hem mee. Ondertussen waren ze met mij bezig om dicht te maken, en wat waren ze lief voor mij. Toch was ik er niet helemaal bij, was heel rustig en dat voelde goed. Na dat Max onderzocht was, kwam zijn papa met hem in z, n armen naar mij toe. Wat bijzonder, dit had ik niet verwacht. Ik kreeg hem van heel dichtbij te zien, een teken dat het dus goed gaat met Max. Deze ervaring zal ik niet vergeten. Heerlijk om een verliefde papa met zoon bij mij te zien. Daarna was het toch echt even afscheid nemen van beide mannen.

Premature baby

Net als Daan is Max dus eerder gehaald, ongeveer rond dezelfde tijd. Dus beide zoons zijn premature baby,s. Want Max is precies met 36 weken geboren. Max kon zijn temperatuur nog niet vasthouden, daarom werd hij onder een warmte lamp gelegd. Ik had verwacht dat het de couveuse werd maar nee daar hoefde hij gelukkig niet in. Natuurlijk, was het niet de bedoeling dat hij al geboren zou zijn. Maar er was geen andere keuze. Wel is het vaak een nadeel als je een premature baby krijgt, vaak zijn er dan zorgen en gaan dingen wat moeizamer dan normaal. Toch hoefde Max maar 1 dagje onder de warmte lamp en daarna mochten we samen naar de kraamafdeling. Alleen maar heel goed nieuws. Maar omdat Max groei moest laten zien en ik mijn bloeddruk onder controle moest hebben, moesten we blijven in het ziekenhuis. Eerst vond ik dat zeker geen probleem, wat extra hulp kon ik de eerste dagen wel gebruiken. Ik was soms echt nog goed ziek. Zo erg dat ik in die periode twee keer in

de nacht voor Max heb laten zorgen, zodat ik de nacht goed kon slapen. Dit vond ik best heel moeilijk, maar kon er nu nog gebruik van maken. Het hele ziekenhuis periode voor en na geboorte waren echt wel heel heftig, een echte emotionele rollercoaster. Nu ben ik thuis en zoveel meer rust gekregen. Maar wanneer stoppen die vreselijke emoties. Gek wordt ik van al die huilbuien, juist op de momenten waarop ik het niet kan gebruiken. Als Max bijvoorbeeld flink huilt, huil ik het liefste mee.